

Kees Peeters

Om maar met de deur in huis te vallen: ik ben geen malacoloog. Voor alles zie ik mezelf als een strandjutter, langs het strand struinend uitkijkend naar wat de zee nu weer te bieden heeft. Dat heeft tot rare, grappige, raadselachtige en bijzondere vondsten geleid. Een kistje met cyrillische tekens van de scheepsapotheker of -timmerman, een stopfles met paraffine die maar niet open wil en een huisaltaartje met Hindoegoden. Die hebben thuis een plekje gekregen en vormen daarmee herinneringen aan de vele strandwandelingen die we in de loop der jaren gemaakt hebben. Een substantieel onderdeel van deze gematerialiseerde herinneringen zijn de schelpen die opgeraapt en mee naar huis gekomen zijn. Iedere keer gaan er dus soorten mee die allang bekend en aanwezig zijn in de verzameling. Daarom bewaar ik de vondsten op locatie en datum en niet op soort bij elkaar. Om die reden bevat de verzameling vrijwel uitsluitend eigen vondsten; geografisch verdeeld over de Waddeneilanden, Zeeland (met zijn rijkdom aan fossiele soorten) en sinds kort ook Bretagne. Enige uitzondering is het miocene materiaal van Miste (bij Winterswijk), maar dat is dan ook van een onweerstaanbare schoonheid. Eigenlijk ben ik dus maar een simpele schelpenraper; verwacht van mij dan ook geen taxonomische revisie van een bepaald geslacht of een fysiologische beschrijving. Wat ik kan bieden is een persoonlijke ervaring of waarneming, niet meer en niet minder. Mijn achtergrond is de studie Kwartair geologie / Laagland-genese aan de Vrije Universiteit met typisch botanische specialisaties; palynologie (pollenanalyse) en paleoecologie (diatomeeënanalyse) met sedimentologie als 'nuttige' aanvulling.

In 1980 bezocht ik met Hannie Kroonsberg voor de eerste keer Terschelling en via mijn schoonfamilie ontdekte ik de schoonheid van de Waddeneilanden. Voor een geoloog is het Waddengebied eigenlijk een soort openlucht laboratorium. De dynamiek van de processen zie je voor je en het is echt iedere keer weer anders, waar elders in Nederland zie je dat?

In de periode waarin ik afstudeerde zat de arbeidsmarkt niet mee en na ongeveer anderhalf jaar kreeg ik een aanbod om voor een softwarehuis te komen werken. Inmiddels werk ik bijna 30 jaar voor dat ICT-bedrijf.

Gehuwd en met de drie kinderen kampeerden we iedere zomer meerdere weken op Terschelling. Dan breng je vanzelfsprekend veel tijd door op het strand, voornamelijk om hout te verzamelen voor kampeermeubelen. Dat er schelpen mee naar huis gingen was onvermijdelijk. Onze oudste, Gijs, destijds 10 jaar, voorzag de sigarenkistjes van handgekrabbelde systeemkaarten met naam.

De laatste 15 jaar verblijven we tenminste tweemaal per jaar op Terschelling; in de zomer kamperend en in de winter in een huisje. Dat de kinderen met hun kinderen langs komen doet ons goed. Op de strandwandelingen die we samen maken blijkt meer dan eens dat kennis van ondergeschikt belang is aan een scherpe blik; van de topvondsten zijn er meerdere door Hannie gedaan.

Sinds enkele jaren is een bezoek aan Gerrit Doeksen een vast onderdeel van ons verblijf op Terschelling. Inmiddels hebben

wij samen met hem aardig wat omzwervingen gemaakt per auto, per fiets of te voet, met leuke vondsten en ervaringen.

Is de interesse beperkt tot het mariene domein? Zeker niet, enkele jaren geleden heb ik eens gekeken wat er aan mollusken uit de sloot kwam bij de jaarlijkse schoning. In Zuid-Limburg hebben we het Bovenste Bos doorgewandeld en wat leuke landsoorten gezien. Verder bevindt zich in onze voortuin één van de noordelijke populaties van het Genaveld tonnetje *Lauria cylindracea*. Als enthousiast volkstuinder herken ik naaktslakken op grote afstand om ze vervolgens over de sloot of bij de buurman te deponeren. Maar in de volkstuin ligt aan de slootkant ook een stuk hout waar ik met enige regelmaat onder kijk.

Wat ik van groot belang vind is het delen van kennis; in mijn beleving kan er geen (persoonlijke) claim gelegd worden op kennis. Ik vraag en lever kennis aan Waarneming.nl en diverse Facebook-groepen. Daarnaast houd ik een blog bij van mijn 'avonturen', te vinden onder <http://peeterke.blogspot.nl>. Dit alles heeft me b(l)oeiende contacten opgeleverd met diverse interessante persoonlijkheden in de malacologie die altijd bereid zijn mee te denken en waar nodig bij te sturen.

Het lijkt me tijd voor een primeur. Na al die lelijke oude mannen is het tijd voor een knappe jonge vrouw: volgende keer een bijdrage van de Zeeuwse zeeduizendpoot Hester Loeff.